

oplichten, als twee sterretjes, zooals kinderen kijken, die altijd opnieuw meenen iets te zullen hooren dat het sprookje des levens nog rijker maakt.

Wie zal Merijntje's geschiedenis met Blozekriekske vergeten? (veel mooier en echter dan zijn geschiedenis met de mooie, jonge, stadsche vrouw) — Blozekriekske, het trouweloos meisje met haar geheimzinnig scherven-huis, waarvoor Merijntje in uitersten zielsnood een van zijn moeders mooiste kopjes stuk gooit. Als hij dezen ernstigen wandaad na maanden van strijd ten slotte toch verricht heeft, is alles voor niets, want Blozekriekske blijkt een huichelachtig klein ding, dat het alleen om stukken huisraad te doen was — en niet om zijn toegenegenheid of kameraadschap.

Wij begrijpen Merijntje als hij het geheimzinnig huis vol geschonden kostbaarheden tot een ruïne ineentrap, want hij trapt er al zijn woede, zijn verdriet en eenzaamheid in uit. Is mijnheer de pastoor niet gestorven, de Kruik in de gevangenis — Flierefluiter's oponthoud niet geëindigd?

Wat blijft er over voor een jongen, die voor het gewone dagelijksche leven waarin het wonderbare geen plaats lijkt te hebben, voorloopig nog geen oogen heeft? Merijntje weet niet, dat de jeugd zich nog lang zelf wonderen scheppen zal. Hoe zal Merijntje's jeugd verder gaan? Zal hij zijn droomen behouden of verliezen? Wij wachten.

J. D. W.

ANTHONIE DONKER, Acheron. Arnhem, Hijman, Stenfert Kroese en Van der Zande, 1926.

Elk vers van dit kritisch samengesteld en fraai uitgevoerd bundeltje laat terstond de degelijke technische vaardigheid van zijn maker bewonderen, een vaardigheid, welke overigens — gelukkig! — de verleiding tot virtuositeit in elk opzicht weerstaat. Men kan het betreuren, dat ook de inhoud van deze gedichten de meening versterkt, dat de veel gebezigde uitdrukking „een nieuw geluid” ten aanzien van onze „jongste poëzie” op zijn minst voorbarig moet worden genoemd en dat men eerder van een laatste, vermoeide uitbloei eener stervende poëzie (d.i. een stervende cultuurperiode) zou kunnen spreken dan van de geboorte van een nieuw levensgevoel, gebed in den dichterlijken schoonheidsvorm. Indien men het woord „decadent” een oogenblik in zijn wezenlijkste beteekenis neemt, dan zijn deze verzen met het gros onzer jongste poëzie zonder eenigen twijfel decadent, dat wil zeggen, dat zij onherroepelijk behooren tot een geestesstaat in verval. Men heeft wel eens gedacht, dat met het einde van den wereldoorlog een nieuwe mensch geboren werd, doch niets is minder juist gebleken. De geestelijke en materiele ontspanning, welke op de vrede volgde heeft ons verder teruggesleept dan wij over het